

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

11 martie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Ion Guzun,

examinând, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2014, declarat de avocatul Andrei Beruceașvili în numele inculpatului

***Roșca Alexandr Veaceslav**, născut la 18 iunie 1985, originar și locuitor al mun. Chișinău, stradela Sfîntu Andrei 20, cetățean al R. Moldova, condamnat anterior:*

1) prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 12.05.2005 și decizia Plenului Curții Supreme de Justiție din 12.05.2008, în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, la 4 ani închisoare;

2) prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 07.12.2012 și decizia Curții de Apel Chișinău din 30.01.2014, în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), f) Cod penal, la 3 ani închisoare;

*în instanța de fond:
în instanța de apel:
în instanța de recurs*

*Termenul de examinare a cauzei
14 iunie 2013 – 08 aprilie 2014,
17 iulie – 24 septembrie 2014,
05 februarie – 11 martie 2015;*

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 08 aprilie 2014, Roșca Alexandr a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. d) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 82 Cod penal, la 5 ani închisoare.

În temeiul art. 85 Cod penal, pentru cumul de sentințe, prin adăugirea parțială a pedepsei aplicate prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 ianuarie 2014, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începînd cu 26.05.2013, deducîndu-se durata arestului preventiv de la 02.06.2012 pînă la 07.12.2012.

2. Instanța de fond a constatat că la 26 mai 2013, aproximativ orele 04:00, Roșca A., avînd intenția de a sustrage bunurile altei persoane, folosindu-se de faptul că ușa apartamentului nr. 2 din str. Braniște 13, mun. Chișinău, este descuiată, a pătruns în acesta, de unde a sustras o geantă pentru dame, la prețul de 550 lei, în care se aflau bani în sumă de 300 lei. Fiind observat de stăpîna apartamentului Tatiana Godinciuc, care a strigat la ultimul și a fugit din urma lui, el nu a reacționat și cu geanta sustrasă a fugit într-o direcție necunoscută.

Ulterior, peste o perioadă scurtă de, Roșca A. a fost reținut de către polițiști la intersecția străzilor Braniște - D. Rîșcanu, mun. Chișinău, unde ultimul a aruncat geanta.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina parțial și a declarat că aștepta o domnișoară în scara blocului. Noaptea, pe la orele 03.00 - 04.00, cînd se cobora pe scări, a văzut ușa întredeschisă în locuința părții vătămate. A deschis ușa dorind să fure o scurtă să se încălzească, însă a văzut în coridor o geantă, lîngă vestiar. A luat geanta, a închis ușa și a fugit. Afară, cînd a ieșit din casă și trecea drumul, a auzit zgomotul ușii centrale și strigăt de femeie la adresa lui. În acel moment a aruncat geanta și a fugit. După, a fost stopat de poliție și reținut.

Partea vătămată T. Godinciuc a declarat că, la orele 03.00 - 04.00, noaptea, a auzit scîrțîitul ușii, lăsată din neatenție descuiată. A ieșit din apartament și l-a observat pe inculpat că fugea cu geanta ei în mîină. A strigat: „Stai! Oprește-te!”. Ea s-a oprit, iar soțul a fugit după inculpat. Văzînd că este urmărit, inculpatul a aruncat geanta. Soțul a fugit după inculpat în parc, acolo a ridicat geanta de la pămînt și s-a întors acasă. În acel timp, din ograda casei de alături, venea un automobil cu polițiști.

Instanța a indicat că acțiunile începute ca furt, dacă au fost descoperite de victimă și de alte persoane, fiind continuate de infractor cu scopul însușirii averii, se încadrează drept jaf.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. d) Cod penal, ca jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în locuință.

Instanța a exclus din învinuire calificativul „f)” - cu cauzarea de daune în proporții considerabile, întrucît victima a explicit că paguba materială de 850 lei, pentru ea nu este una considerabilă, deoarece are un venit lunar de aproximativ de 6000 lei și 800-1000 dolari SUA.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul a comis o infracțiune gravă, anterior a fost judecat pentru infracțiuni similare, dar nu și-a făcut învățămintele necesare pentru reeducarea sa, fiind prezentă în acțiunile lui recidiva periculoasă.

3. Procurorul a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței, rejudicarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. d) și f), 84 alin. (4) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Apelantul a invocat că instanța nu a ținut cont că partea vătămată Godinciuc T. la momentul comiterii infracțiunii nu era angajată în câmpul muncii, are la întreținere 3 copii minori și nu dispune de surse de venit stabil.

De asemenea, infracțiunea a fost comisă de către inculpat la 26.05.2013, adică pînă la emiterea deciziei Curții de Apel Chișinău la 30.01.2014. Conform art. 466 alin. (3) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel rămân definitive la data pronunțării deciziei de apel. Astfel, era necesar de aplicat art. 84 alin. (4) dar nu art. 85 Cod penal.

La fel, a fost greșit aplicat art. 82 Cod penal, deoarece inculpatul anterior a ispășit pedeapsa cu închisoarea pentru o infracțiune mai puțin gravă. Astfel, prin Hotărîrea Plenului CSJ din 12.05.2008, acțiunile lui au fost recalificate din art. 195 alin. (2) Cod penal (1961) în art. 186 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa de 4 ani închisoare, care i-a executat. Astfel, din momentul eliberării lui din locurile de detenție în anul 2008, au trecut 4 ani pînă la comiterea unei alte infracțiuni.

Conform art. 111 alin. (1) lit. g) Cod penal, se consideră antecedentele penale stinse la persoanele, care au fost condamnate la închisoare pentru săvîrșirea unei infracțiuni mai puțin grave, dacă au expirat 2 ani după executarea pedepsei.

3.1. Inculpatul la fel a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței, rejudicarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blîndă.

Apelantul a specificat că instanța de judecată a concluzionat greșit că el este recidivist periculos, aplicînd față de el art. 82 CP.

În privința lui trebuie de aplicat art. 187 alin. (2) CP în redacția de pînă la 26.05.2013, care prevedea sancțiunea cu închisoare pe un termen de 3 ani pînă la 6 ani, fiindcă prin Legea din 23.05.2013, în vigoare din 21.06.2013, a fost agravată răspunderea pentru infracțiunea dată.

Partea vătămată T. Godinciuc nu are nici o pretenție, paguba materială și morală a fost reparată. La etapa urmăririi penale și la examinarea cauzei în instanța de judecată, partea vătămată a cerut încetarea procesului sau o pedeapsă mai blîndă în privința lui, dar instanța a ignorat faptul dat.

Fiind un an sub arest preventiv, a conștientizat vina față de societate, a făcut concluziile necesare, fiind pe o cale de corectare. Se căiește sincer și dorește mai departe să muncească și să aducă folos societății.

Pedeapsa de 6 ani închisoare nu este echitabilă și nu corespunde gradului de pericol social al faptei comise.

3.2. A declarat apel și avocatul M. Afanas, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri prin care să fie reîncadrate acțiunile inculpatului de la art. 187 alin. (2) lit. d), f) la art. 27, 186 alin. (2) lit. c) Cod penal și încetat procesul penal, în legătură cu împăcarea părților conform art. 109 Cod penal.

Apelantul a indicat că inculpatul nu și-a continuat acțiunile de însușire a bunurilor, deoarece cînd a înțeles că a fost demascată că a sustras geanta, a aruncat-o și a continuat să fugă fără bunurile sustrate, în scop de a se ascunde și mai apoi după aceasta a fost reținut de colaboratorii de poliție – R. Cupcic și N. Movileanu. În calitate de martori ei au declarat că, cînd inculpatul a fost reținut, asupra sa el nu avea geantă sau alte bunuri sustrate, respectiv ei n-au văzut comiterea infracțiunii.

Deci, acțiunile inculpatului au fost îndreptate spre comiterea furtului, nu a jafului, avînd intenția de a sustrage bunurile pe ascuns și nu deschis.

În acest sens, sentința este bazată pe presupuneri.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2014, apelurile inculpatului și avocatului M. Afanas au fost respinse, ca nefondate.

Apelul procurorului a fost admis, casată parțial sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărîre.

Roșca A. a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. d) Cod penal la 5 ani închisoare.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începînd cu 26 mai 2013.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a statuat că din probatoriul administrat se constată prezența laturii obiective a componentei de infracțiune de jaf, care, se caracterizează prin acțiunea inculpatului realizată prin sustragerea bunului altei persoane, cu pătrundere în apartament. Totodată, el a fost observat de partea vătămată T. Godinciuc, care a strigat și a fugit din urma lui. Acesta, însă, nu a reacționat și cu geanta sustrasă a fugit într-o direcție necunoscută.

Nu poate fi reținut argumentul avocatului cu referire la pretinsa tentativă de furt, deoarece furtul, jaful se consideră consumat dacă averea a fost sustrasă și infractorul are o posibilitate reală de a o folosi sau dispune de ea la dorința sa. În speță, inculpatul a sustras bunul părții vătămate și a avut o posibilitate reală de a-l folosi și de a dispune de el la dorința sa. Deoarece acțiunile inculpatului au fost descoperite, el aruncat bunul încercînd să fugă de la locul infracțiunii. Aceste împrejurări, astfel, exclud tentativă de infracțiune.

În raport cu prevederile art. 126 Cod penal, instanța de fond just a exclus din învinuire calificativul prevăzut la litera „f)” art. 187 alin. (2) Cod penal - cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Poziția avocatului referitor la aplicarea art. 109 Cod penal, adică încetarea procesului în legătură cu împăcarea părților, la fel nu poate fi reținută. Or, s-a

constat corectitudinea încadrării acțiunilor inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. d) Cod penal și, conform art. 16 Cod penal, asemenea infracțiune se califică ca una gravă.

Totodată, prevederile art. 109 Cod penal, pot fi aplicate doar în cazul infracțiunilor ușoară sau mai puțin grave.

Însă, instanța de fond incorect a stabilit starea de recidivă periculoasă în privința inculpatului, stabilindu-i pedeapsa în conformitate cu art. 82 alin. (2) Cod penal. Or, inculpatul a executat pedeapsa precedentă de 4 ani închisoare pentru o infracțiune mai puțin gravă.

Inculpatul a fost eliberat din locurile de detenție în anul 2008. Deci, au trecut 4 ani până la comiterea unei alte infracțiuni. Respectiv, cu referire la art. 111 alin. (1) lit. g) Cod penal, în privința inculpatului nu pot fi reținute antecedente penale, din motiv că a expirat termenul de 2 ani după executarea pedepsei, iar la stabilirea stării de recidivă este necesar ca infracțiunea săvârșită cu intenție să fie imputată inculpatului cu antecedente penale pentru o infracțiune săvârșită cu intenție.

Prin Decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 ianuarie 2014, inculpatul a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), f) Cod penal la 3 ani închisoare.

Rezultă, că instanța de fond neîntemeiat a aplicat prevederile art. 85 Cod penal, deoarece inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată până la emiterea deciziei nominalizate.

În consecință, inculpatului urmează a-i fi stabilită pedeapsa conform art. 84 alin. (4) Cod penal.

În același timp, argumentele invocate de către inculpat privind stabilirea unei pedepse mai blânde, sunt neîntemeiate.

Careva circumstanțe atenuante pe caz, prevăzute la art. 76 Cod penal, nu au fost stabilite.

În privința inculpatului nu pot fi aplicate nici prevederile art. 90 Cod penal, deoarece infracțiunea săvârșită de inculpat este una gravă, ultimul a mai fost atras la răspundere penală, deși antecedentele penale sunt stinse, respectiv pedepsele penale aplicate anterior nu și-au atins scopul de a corecta și de a reeduca inculpatul.

Astfel, corijarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar cu izolarea lui de societate.

5. Avocatul A. Beruceașvili a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra repunerii în termen a apelului declarat de inculpat.

După ce instanța de apel, în partea motivată a deciziei contestate, a constat temeinicia apelului inculpatului în partea ce ține de aplicare eronată a art. 82 Cod penal, în mod normal urma să pronunțe în partea rezolutivă a deciziei soluția privind admiterea parțială a apelului inculpatului. Însă în partea rezolutivă a deciziei, instanța de apel a pronunțat soluția de respingere a apelului inculpatului

ca fiind nefondat. Adică partea motivată nu corespunde cu dispozitivul deciziei, deoarece apelul inculpatului (deși este întemeiat) a fost respins.

Prin decizia atacată, apelul procurorului a fost admis (deoarece nu este nici o mențiune privind admiterea parțială a apelului se consideră că apelul a fost admis integral), respectiv instanța de apel urma să pronunțe soluția cerută de către procuror în cerere de apel și să-l condamne pe inculpat în baza art. 187 alin. (2) lit. d), f) Cod penal, și să-i stabilească pedeapsa definitivă de 7 ani închisoare. Însă, reieșind din partea rezolutivă a deciziei, se constată că instanța de apel nu a reîncadrat acțiunile inculpatului în baza prevederilor art. 187 alin. (2) lit. d), f) Cod penal, ci a menținut încadrarea juridică a primei instanțe în baza art. 187 alin. (2) lit. d) Cod penal (semnul calificativ prevăzut de lit. f) a art. 187 alin. (2) Cod penal lipsește). Totodată, nu a fost schimbată nici măsura de pedeapsă aplicată fața de inculpat (în afară de schimbarea tipului penitenciarului). Respectiv, în partea ce ține de apelul procurorului împotriva sentinței, reieșind din partea motivată a deciziei instanței de apel, urma să pronunțe în partea rezolutivă a deciziei soluția privind admiterea parțială a apelului.

Astfel, partea rezolutivă a deciziei instanței de apel, în partea ce ține de apelul procurorului și apelul inculpatului, nu corespunde părții motivate a aceste decizii, adică se constată temeiul pentru declararea recursului prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) CPP.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului respectiv pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

În această consecutivitate se reține că în recursul ordinar apărarea a invocat în drept temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cum ar fi că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în

apel, dispozitivul hotărîrii este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (pct. 5 din prezenta decizie).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive concrete din apelul apărării, în raport cu circumstanțele invocate în partea descriptivă a deciziei contestate, nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi esența circumstanțelor că dispozitivul este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, omițându-se totalmente motivarea ilegalității deciziei contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori în aspectul vizat.

Rezultă, că recursul de pe rol nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care ar justifica acest recurs.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rînd, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, cînd motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii. Conform art. 434 Cod de procedură penală, judecînd recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție se pronunță doar asupra motivelor invocate în recurs.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și cu privire la argumentele invocate în recursul ordinar (*pct. 5 din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărîrii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, individualizarea pedepsei aplicate și judecarea apelurilor declarate în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului, părții vătămate T. Godinciuc, martorilor R. Cupcic, N. Movileanu, M. Feraru, procesul verbal de cercetare la fața locului și planșa fotografică din 26.05.2013, procesul verbal de examinare a obiectului din 28.05.2013, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, pronunțîndu-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile apărării (*f.d. 200-205 vol. I, f.d. 6-7 vol. II, pct. 3.1 - 5 din decizie*).

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5 din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei și probele administrate.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu este temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, este lipsită de orice suport legal.

Pe lângă acesta, cu referire la argumentele recurentului că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii atacate (pct. 5 din decizie), este de menționat că apelul inculpatului a fost admis pentru examinare și soluționat prin respingerea lui ca fiind nefondat în esență, prezumându-se, astfel, că a fost declarat în termen.

Deci, judecarea apelului în fond, dar fără soluționarea expresă a chestiunii privind repunerea apelului în termen, nu a afectat în nici un fel dreptul inculpatului la un apel efectiv.

Totodată, chestiunea aplicării neîntemeiate de către prima instanță a prevederilor art. 82 Cod penal față de inculpat, a fost invocată și în apelul procurorului, această chestiune fiind soluționată just prin admiterea apelului menționat (pct. 3 și 4 din decizie).

Mai mult, faptul că instanța de apel, admițând apelul procurorului, nu a agravat și pedeapsa aplicată inițial inculpatului, este un drept al instanței, prevăzut la art. 415 Cod de procedură penală (pct. 4 și 5 din decizie).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea atacată cuprinde motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției nu contrazice dispozitivul hotărârii, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Andrei Beruceașvili în numele inculpatului Roșca Alexandr Veaceslav, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2014, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 aprilie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Guzun